1870. II. évfolyam. 129. szám. Szerda, julius 6.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 frt. Félévre 5 frt.
Három hóra 2 frt 50 kr.
Egyes szám 10 kr.
Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpiacz Vecsey-ház földszint a szerkesztőséghez bérmentve küldendők.
Hirdetési dij:
5 hasábos petit sorért 5 kr.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen **hetenkint ötször,** hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, szombaton.

Nyilttéren megjelenő közlemény 5 hasábos sora **15 kr.**
Nagyobb terjedelmü, mint szinte több izbeli hirdetések alku szerint a ***legolcsóbb árért.***
Bélyegdij: Minden beigtatásért külön **30 kr.**
Előfizethetni helyben: ***Telegdi K. Lajos*** és ***Csáthy Károly*** könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél. — Egyebütt a postahivatalok utján.

Hátra megyünk-e, vagy előre?

○) Ugy egyének, mint nemzetek életében vannak időpontok, melyek a visszaesés, a hátrálás mozzanatait jelzik meg az események folyamán.

Ezen időszakok az emberi mivelődés történetének gyászpontjai, melyek a haladás, a mivelődés szellemének korlátok közé szorittatásáról tanuskodnak; s mint az emberiségre nézve káros tünemények jelzői, szomoru emlékezetben maradnak az utókor előtt.

Nemzetünkre nézve, mely a politikai viszályok által, különösen a mohácsi vész óta, folyvást emésztő surlódások és nehéz harczok miatt, oly nagy mértékben megrongáltatott nemzeti drága kincsének, önállásának, függetlenségének, szabadságának birtoklásában, — legközelebb az 1848. év óta lefolyt időszak az, mely, a jelen századnak különösen IV-ik tizedében előre haladt mivelődésünkhöz mérve, hanyatlásunkról tanuskodik.

Az 1848. évi törvények, századok küzdelmek után, végre az alkotmány biztositékait kellőleg körülirták; a felelős f ü g g e t l e n kormány és a n é p k é p v i s e l e t intézményei, az egyenlőség, szabadság, testvériség kihirdetett elvei, az önálló nemzetőrségi rendszer, mely Bécs parancsaitól függetlenittetett, — a polgári és politikai szabadság és a társodalmi jólét alapját megvetették. —

Átalános volt az öröm a szabadság ezen biztositékainak, — melyeket a mohácsi vész előtt, sőt azután is jogilag s törvényileg mindig birt a nemzet, ujra kiküzdése, s világos törvényben lett lefektetése felett.

Ismerjük a reactio ördögi munkáját, mely a nemzetet minden szép szabadságától megfosztotta.

Öröm s jólét helyett gyász és nyomor, szabadság helyett rabszolgaság esett a nemzetnek osztályrészül; s bakók és poroszlók szabták a társodalomban a rendet, mely a hatalmasoknak nyugalmat adott a félelem után, mely elfogta kebleiket a szabadság világitó és melegitő fáklyája láttára.

A zsarnokság feltétlen uralma alá hajtá az embert, emberi, polgári és politikai jogait illetőleg; habár a belső ember-, a szabad vélemény és szabad honfiérzés felett, természetesen, hatalma nem lehetett is. . . .

Ez uj időszak után, az Ausztriára nézve bekövetkezett szerencsétlen háboru végződésével. átlátták Bécsben, hogy az önkénykormány mindenhatósága sokat kivihet, de lelkesedést nem teremthet, s veszély idején kellő szolgálatot nem tehet sem az uralkodóház, sem a népek érdekeinek.

Andrássy Gyula gróf ekkor hivatott kormányra.

Átalános volt az öröm, hogy a ministerium ujra visszaállittatott, s a nemzet valahára, az 1849. évben feltartóztatott előhaladásában ismét elébb-elébbre törhet. . . .

Csak az volt a nagy baj, hogy a nemzet ezen előhaladását Andrássy gr. máskép értelmezte, mint ahogy törvényeink szerint értelmezni lehetett és kellett.

A nemzet az előhaladásnak az 1849. évi augusztus 13-án megszakadt fonalát fogta fel, s annak vezetése mellett akart tovább menni; mert csak azon előremenetelt tarthatta haladásnak, mely a már egyszer fenállott viszonyok tovább fejlesztésére volt irányozva.

Nem igy az Andrássy-kormány.

Ez ugy okoskodott, hogy a haladás fogalmát nem az 184$^8/_9$-ki állapotok, hanem az 1849. évre következett elnyomatási időszak szempontjából lehet és kell meghatározni.

Ő haladásnak tartotta mindazt 1867-ben és azóta, amit a nemzet térben és jogban a Bach-Schmerling-korszak alatt nélkülözött s azóta nyert vissza.

Ő nyereménynek tartá az elvett jogok visszaadott morzsalékát, tekintet nélkül arra, hogy a jogok erőszakkal vétettek el, s mihelyt az erőszak megszünt, a nemzetnek azokat m i n d e g y ü t t visszavenni teljes joga van.

Nem az 1848. évi törvények alapjára állott a kormány, hanem a kegyelem ingadozó talaját választá kiindulási pontjának, mely biztositékot nem adhat.

S hogy ezen ingadozó politika számára az utat megegyengesse; hogy bebizonyitsa, mikép a haladást nem az 184$^8/_9$-ki, hanem az azután következett önkénykormányi időszaktól méri, le kellett rombolni az 1848-ik évi szabad alkotmány bástyáit.

Igy láttuk, hogy a f ü g g e t l e n nagyjelentőségü kitétel a ministerium cziméből t e t t l e g elmaradt; mert nemcsak önálló pénz- és hadügyünk nem szereztetett vissza, sőt ama jogok, melyek velök összeválának kötve, a közösügyes kiegyezéskor nyilván föladattak.

Budán a honvédelmi minister mellett, ki a nemzetőrség eltörlését jónak látta leg első dicső haditetteül választani, ott ül a Bécsből kirendelt főhadi parancsnok, ki rendelkezik a katonaság felett, s kitől k é r a mi honvédelmi ministerünk katonát, mikor szüksége van rá.

A pénzügyminister felett leginkább a bécsi ministerium, a közösügy szabványai és az osztrák bank rendelkezik; mert önállóságra vergődni nem képes.

Kossuth, vagy Duschek szégyelt volna ily pénzügyministerium vezetője lenni, mely nem birja magát kiszabaditani Bécs bilincseiből, s mely a semmittevés lágy párnáin heverész inkább, semmint az önálló nemzeti pénzügy kérdését megbolygatva, az ott Bécsben ülő pénzsógoroknak valami kellemetlenséget okozzon! . . .

Az 1848 előtti időkből maradt meg, s az 1848. évi törvények által mint szent hagyomány adatott át az utókornak a t ö r v é n y h a t ó s á g i i n t é z m é n y, mely századokon át feltartóztatta a bécsi kormány elnyelési, beolvasztási politikáját.

Az Andrássy-kormánynak ezen utolsó biztositék sem kell!; mely a nemzetnek még életerőt adhat, midőn arra vész idején szükség lehetne; a szabadság ezen utolsó biztositékának elvetése nehány nap alatt bekövetkezik; s akkor ott áll az engedelmes nemzet —mint egy ártatlan bárány — a hatalmas (!) kormány lábai előtt!

A népképviselet intézménye oly kincs, melynek megszerzésére törekszik minden nemzet, mely még azzal nem bir.

Ime az Andrássy-kormány elveti azt, mint elhasznált lomot, s helyette a vagyon- és pénzuralmának rendszerét állitja vissza; holott n é p k é p v i s e l e t i kormánynak ily, törvények szerint a nemzetre maradt, alapjog eljátszására még csak javaslatot sem szabad tenni!

Igy viszi a haladás utján előre a nemzetet az Andrássy-kormány!

Egyszer azt veszszük észre, hogy parlamenti rendszerünk azon maradványai is, melyek még a bécsi kiegyezés után kegyelemből meghagyattak, elvétetnek s teljes önkénykormánynyal lesz dolgunk! . . .

Isten őrizzen e csapástól!

De mivel minden váratlan megtörténhetik oly kormánynyal szemben, mely maga adja fel lépésről-lépésre a nemzet jogait, haladnia kell, előre kell mennie a nemzetnek is azon elhatározásában, hogy minél erősebben ellenálljon az ily kormány törekvéseinek, és az ellenzéket sysiphusi küzdelmeiben támogassa. —

Mert az ily kormány, mely a nemzet geniusa ellenére müködik, mely mesterséges utakon szoritja ki szabadságellenes javaslatainak keresztülvitelét, sokáig fen nem állhat, ha a nemzet, hatalmának egész sulyával, ránehezedik! . . .

Delendam Carthaginem censeo!

= **Weninger** megbuktatása körülményeiről a tegnapi Ellenőr következő érdekes cikket hoz:

A G a j z á g ó kijelöltetése érdekéből a kormány részéről szinrehozott roppant erőfeszitések és intriguék a közelebbi leleplezések által ujabb magyarázatot nyertek. Ugyanis nemcsak az volt a czél, hogy a 7 bátor férfiu legbátrabbika ültettessék az állami számvevőség elnöki székébe, hogy aztán ennek szárnyai alatt n y u g o d t a n a l h a s s a n a k a m i n i s t e r e k, hanem egyszersmind az is tervben volt, hogy W e n i n g e r elbuktatása után megnyeressék ő a pénzügyministeriumnak, miután Kerkápoly minister ur nagyon meg van akadva államtitkár dolgában.

Alig ment véghez a képviselőházi szavazás, Kerkápolyi azonnal felkérte W e n i n g e r t, hogy legyen az ő adlatusa, vagy ha ugy tetszik alteregoja, lévén az egész pénzügyministeriumnál olyan pénzügyi capacitásban, minő Weninger, irtózatosan nagy hiány. Azonban Weninger ezen fölhivást az indignatió méltó érzetével utasitotta vissza.

Azóta már L u k á c s A n t a l is felszólittatott a földhitel intézettől a pénzügyi államtitkárság elvállalására; de ez is okosabbnak tartotta meghagyni Kerkápoly urnak az ő babérait, minden felosztás nélkül.

A turpis tervnek tehát csak egyik része sikerült, mig a másik W e n i n g e r jellemszilárdságán hajótörést szenvedett.

Nem is lehetett ez másképen, mert, mint mondják, W e n i n g e r még Lónyaytól is több levelet kapott különböző időkben, a melyekben biztositotta őt a volt pénzügyér, hogy ő fog az államszámvevőszéki elnökségre kijelöltetni.

Azonban a Deák-klub, vagy most már helyesebben kormányklub emberei tudni akarják, hogy Lónyai épen ellenkező irányban, tehát Gajzágó megválasztatása mellett toborzott.

= **Horn megválasztására** vonatkozólag Pozsonyból irják, hogy Jókai a mult szombaton a pozsonyi reformpárti választók által felhiva — vasárnap Pozsonyban megjelent, s egy népes gyülésben igen melegen ajánlotta **Hornt.** Este J ó k a i t az ellenzéki párt fáklyászenével tisztelte meg. A választók már jókor reggel megjelentek a herczeg Pálffy-féle palota előtt, s annak nagy terme reggel 8 órakor nyittatott meg, Jeszenszky választási elnök üdvözölte a választókat s felhivta őket alkotmányos joguk gyakorlására. Erre a Deákpárt részéről **Samarjay Károly** s az ellenzék részéről **Horn Ede** jelöltettek ki. Eleinte a jobboldal volt többségben, s annak vezetői legalább 40 szavazattöbbségre számitottak, de 11 óra után változott a helyzet, mert az ellenzéki választók közt oly nagy volt a lelkesedés, hogy még az aggok és betegek is szavaztak s a midőn 1 órakor a szavazás berekesztetett, **826** összeirt választó közül szavazott **685.** Ebből Samarjaira **306,** Horn Edére **379** szavazat esett, s igy Horn Ede **73** szavazattöbbséggel csakugyan megválasztatott képviselőnek. Az ellenzéki választók örömujongása határtalan volt, s ez által a választási elnök kellemetlenül érintetve oly megjegyzéseket tőn, melyeket még saját pártja is helyteleneknek talált és kárhoztatott. A győztes párt zeneszó mellett vonult keresztül a városon, a megválasztottnak szerencsekivánatait megvinni. Horn aztán másnap jelent meg választói között.

= **Horn Edét** legközelebb Pesten fáklyászenével fogja megtisztelni az ellenzék, s ez alkalommal banquett is fog rendeztetni a népkör helyiségeiben.

= **Rauscher bibornok** legközelebb visszatér Bécsbe, miután épen ezen pillanatban szükségesnek látja ottani jelenlétét. Rauscher ugyanis a f o e d e r a l i s m u s n a k egyik leghatározottabb ellensége s politikai törekvése leginkább oda van irányozva, hogy a klerikális pártot segitse az alkotmányos formák lehető megtartása mellett hatalomra, s e törekvése, a mint az a nagy birtokosok legutóbbi választásaiból látszik — a lajthántuli tartományokban meglehetős pártolásra talál.

A debreczeni árvaház megnyitása alkalmával tartott beszéd. 1870. jul. 3.

Nagyérdemü közönség!

A debreczeni nőegylet kitüzött magasztos feladatához képest, az élet fáradalmaiban leveretett, szenvedésekkel küzdő embertársak segélyezése mellett, az elhagyatottság szomoru sorsára jutott árva gyermekeket, pártfogás és gondoskodás alá venni, fáradozik és törekszik. Tehát mindenütt, hol szenvedést és nyomort, bús elhagyatottságot és szegénységet lát és érez, siet az enyhités és vigasztalás forrását megnyitni és feltárni.

Jelen ünnepélyes órában is e kitüzött czél felé való törekvésnek szép jelével találkozunk, midőn a müködését megkezdendő, jóltevő áldásait messze kiárasztó intézménynek, az árvaháznak megnyitására seregeltünk össze.

Nagyérdemü közönség! Nincs érzékenyebb és lesujtóbb csapás, mely embert földi életén keresztül érheti, örömeit keserüséggé és mély fájdalom tengerévé változtatja át, mint az elhagyatott árva gyermekek elhagyatott és rideg sorsa. Már magát az édes szülők elvesztését kipótolhatlan veszteségnek szoktuk jelölni, még akkor is, ha az anyagi fentartásróli aggodalom nem sulyosbitja a veszteséget, ha vannak szerető rokonok, testvérek vagy hiv emberbarátok, kik a kiskoru árva ügyét felfogják, szivesen gondozzák és felette őrködnek. — Ha tehát azt, hogy az édes anya szerető gondoskodásával, őrködő figyelmével nem kisérheti az ártatlan gyermek növekedését; ha az édes atya tanácsával figyelmeztető jóakaratával és segedelmével nincs többé jelen, magát ezen körülményt és helyzetet megmérhetlen csapásnak mondják, hát midőn az édes anyai sziv verésének megszünésével, az édes atyai szemek halálra lett lezáródásával nincs többé a gyermekre nézve senki e nagy világon ki talán rokoni kötelékek vagy emberbaráti szeretetnél fogva reá gondoskodását kiterjeszsze; midőn a szülői karok megmerevültével a mindennapi szükségek kielégitésére, szóval az élelhetésre megkivántató adományok forrása is bezáródott az árvára nézve; midőn körülte az inség és szegénység bus képei tárulnak elő zordonan és sötéten; hidegség, részvétlenség és az egyedüliség iszonyu kinjai nehezülnek reá, hol lehet ennél rettenetesebb és kétségbeejtőbb állapot?!

Sokszoros hálával tartozunk a gondviselésnek, hogy ezen gyermekek még veszteségök kipótolhatlan voltát nem érzik, mert különben annak sulya és nehézsége alatt roskadnának össze, ők csak a jelennek örülnek s távolról sem aggódtatja őket kétes és bizonytalan jövőjök.

Az elhagyatott, vagyon nélküli árva, legtöbbször a sors vad szeszélyének lesz hányatott tárgya. Nincs semmi kétség benne, hogy az árvaság szomoru sorsára jutott gyermekek legtöbbször a társadalom hitvány eszközeivé kénytelenek alacsonyulni, mert az elhagyatottság, ebből folyólag a szegénység és tudatlanság oly nehéz átkai az ily egyéneknek, miszerint nem ismerve a magasabb és szellemibb érdekeket, még csak fogalommal sem birnak arról mi szép és nemes; csak a küllátszat és érzéki dolgok után esengve a vétkek és bünök ezernyi hálói által tartatnak fogva.

Az emberies érzület parancsszavának való engedelmességen kivül, a társadalmi vészteljes kinövéseknek vélte némi tekintetben utját állni a nőegylet, midőn gondoskodásának szinte első tárgyául épen a szegény árvagyermekeket választotta ki, hogy ha azok felett a szerető és éltető nap világa, a szülők halálában kialudt vagy homályba borultanak pótlásául a szelid és enyhe hold világával, a jótékonyság áldásaiban fényt deditsen éltök utjaira; ha élethajójok kormányáról nemcsak az édes apa vagy édes anya szóllittatott el, de a kemény vihar még fentartásuk alapját, anyagi biztositékukat is elragadta, a nőegylet mentő csónakokon siet a végveszély közt hánykódó ártatlan gyermekek kiszabaditására. Szóval ott, hol rémes éjszaka állott be, csillagfényt és utat mutat és jelöl meg a szabadulásra, reményt és biztositékot a valódi életre.

TÁRCZA.

Jézsuita és vörösinges.

Történeti regény.

— Irta: **Scheibe Tódor.** —

(Folytatás.)

Pferschner és Schmiedburg oda mentek a lóhoz, de az ugy feküdt le, hogy soha többé föl ne keljen. Marina kizaklatta belőle a párát. Nehány perczczel később kiterjeszté lábait s meg sem motczant többé.

— No ez már baj, — szólt Marina; — már most hogy utazunk tovább?

— Meg kell kisérlenünk gyalog haladni tovább, — válaszolt Schmiedburg — és én azt hiszem, mielőbb tennünk kell ezt, nehogy a nap heve akadályozólag hasson utazásunkra.

E szerint megindultak gyalog. A sebesült hadnagyot a leány vezette kezénél fogva, mig Pferschner botra támaszkodva, előttök lépdegélt.

— Oh, hiszen ez igy pompásan megy! — szólt vidáman csóválva sapkáját. Mi olasz golyókkal laktunk jól s még sem téritők a koszt árát meg! No de most már üthetik a nyomunkat!

Majd gyaloguthoz értek, mely egy szelid lejtőn vonult felfelé, hol a magaslaton gyümölcscsel telt eperfákhoz értek.

A két katona ugyan csak hozzá látott az eprezéshez, mig Marina egy levágott fa derekára ülvén, fejét tenyerébe hajtva, mély gondolatokba merült.

Gond és bú tükröződött le arczáról.

Midőn Schmiedburg ezt észrevette, ott hagyta bajtársát s leült Marina mellé.

— Mi bajod, kedves gyermek? — kérdé. — Megbántad talán már, hogy velünk jöttél?

— Megbántam-e? Mintha bizony hatalmamban állott volna egy benső ösztön parancsának ellenszegülni. — Azonban én soha nem térhetek többé vissza enyéimhez; mert hütlenségemért kivégeznének.

— Drága Marina! A mit te értem tevél, azt én soha sem feledem el. Te az én Seraphom vagy kit imádok.

— Nem messze lesz már ide Trento város, — szólt a hölgy; — ha Garibaldi e várost be nem venné, akkor ott vonulnék meg. Ott engem senki sem ismer, s talán nyerhetnék szolgálatot valamely jó háznál mint szobaleány. Ugy-e édes Károly, ott is beszélnek olaszul?

— Kedves Marina, — válaszolt a hadnagy; — neked nem kell senkit sem szolgálnod s hogy ez ne történhessék, ez az én gondom és életföladatom lesz. Kedves hölgy! kövess engem hazámba. Verjen meg engem az Isten, ha védangyalomat, ki engem a legnagyobb inségemben nem hagyott el, valaha elhagynám. Ajándékozzál meg sziveddel, kezeddel, és én nőmül veszlek téged.

Marina éles tekintetet vetett a fiatal hadnagyra.

— Lehetséges-e, hogy van oly német sziv, mely nem képes árulásra? Ti még mindnyájan csalárdok és zsarnokok voltatok! Atyám soha sem beszélt jót felőletek.

— Kedves Marina! Atyád rajongó olasz hazafi volt, ki téged minden különösebb ok nélkül a németek elleni gyülöletre szitott. De bármikép legyen is, annyit mondhatok, hogy nincs a világon oly sziv, mely hivebben és igazábban szeressen mint az enyim. A német hüség ismeretes és a német soha sem töri meg fogadását.

— Ne hazudozzál nekem annyit — válaszolt a leány. — Elég sok bajt okoztál már is.

— Mi roszat cselekedtem volna én?

— Véled te azt Károly, — szólt a hölgy komoran, — hogy te és bajtársad élnétek még, ha rokonszenv nem támadt volna lelkemben irántad? Azt hiszed, csekély küzdelembe került nekem, nemzetemtől megválni s annak árulójává lenni? Károly! Károly!

Én egy olasz harczost akartam mint választott kedvesemet a csatákban követni. De nem találtam rá. Helyette azonban te jöttél utamba, a német barbárok gyermeke s ujabban keletkezett vonzalmam háttérbe szoritá a régit. Most már nem is gondolok rá s nem is kereshetném többé fel,

— Mi barátok maradunk kedves Marina, utósó leheletünkig. Életemnek legkedvesebb föladata lesz, örömvirágokat szórni ösvényeden el. Istenemre, te soha sem fogod megbánni, hogy hozzám csatlakoztál. Szüleim vagyonosak...

— Ah, mit ér a gazdagság a szerelem boldogságához képest! Én hajlandó leszek kezemet nyujtani.

— Dicső! E szerint még Tirolban egybekelünk.

— Ma még óhajtod azt, de már reggel talán nem többé; a szerelem virága vajmi hamar hervad!

— De nem az én szerelmem, mely éltem utósó napjáig tart!

— Figyelj rám Károly! — szólt Marina; — én azt hiszem, mi már átléptünk a tirol határon és te veszélyen kivül vagy. Tirolban, mint hallottam, számos olasz város és helység van; ha te egy felé, én meg más felé vonulok el, barátságosan inthetünk még egymásnak a távolból vissza, miután előbb megigérjük kölcsönösen, hogy egymásnak levelet irunk. Ugy fogunk egymásra viszszagondolni, mint a hogy a játszótársak szoktak, s olykor visszagondolunk a veszélyre, melyben darabig együtt voltunk és aztán kedves barátom, addig van az egész!

— Nem, kedves jó Marinám! Mi máskép intézkedünk. Én szeretlek és esedezem: légy nőm! szeretlek én, mert szeretnem kell téged, és még akkor is szeretnélek, ha semmi szent kötelesség nem csatolna is hozzád. Igen, én eltekintek attól, hogy szabaditóm voltál. Nem csupán bájaid azok, melyek engem hozzád vonzanak, hanem nemes tulajdonaid is. Én olvastam lelkedben, és abban oly dus kincseket fedeztem föl, melyeknek árát sem lehetne meghatározni. Te tökéletesen rám bizhatod magadat, vagy talán szent esküvel is erősitsem szerelmemet?

A hölgy fejével intett; de már a második pillanatban igy szólt:

— Nem, Károly! Mi szeretjük egymást s tiszta érzelemmel válhatunk el egymástól. Német és olasz nem egyezhet össze.

— Te csalódásban élsz. Én azt hiszem, csak növeli az a szerelem boldogságát, ha különböző nemzetségüek csatlakoznak egymáshoz. Az idegenszerü tulajdonok szép talánynyá válnak, — melyet az ember ezerféleképen kisérl megfejteni. —

— Bizhatom-e én teljes szivvel férfiban? . . De ne huzódjál hozzám oly közel . . . Kérlek kerüljük a veszélyt . . .

— Te nem forgasz veszélyben kedvesem. Im e csókkal vedd tőlem örök szerelmem és hüségem fogadalmát. Esküszöm neked istennek legnagyobbszerü egyházában e pompás természetben, melyen isten lehelete vonul át, hogy én ez órát eljegyzésünk gyanánt tekintem, és mihelyt lehet lelkészszel erősittetjük meg e frigyet. Légy az én Marinám, nőm amig csak élek.

— Te megesküvél, — szólt a hölgy ünnepélyesen; — én hiszek benned, mint a mennyben, de reszkess bosszumtól, ha nelalán megcsalnál.

— Hadd érjen bosszud, ha valaha megcsallak! De vesd ki fejedből e sötét eszmét. Szövetségünk meg van kötve s csak a szerelemnek élünk ezentul.

Alig hallgatott el a tiszt, midőn távolról puskaropogást lehetett hallani. Pferschner is oda sietett és igy szólt:

— Még nem szabadultunk meg teljesen, — mert ugy látszik előttünk is ellenség van.

A két bajtárs hallgatott nehány perczig a mind hangosabbá vált lövöldözésre, s afelett gondolkoztak, melyik irányt vegyék, nehogy valamikép a csatavonalba lépjenek; mert annak megközelitése által könnyen ujabb fogságba kerülhetnének.

Elhatárzák, hogy sem jobbra, sem balra nem térnek, hanem egyenesen felfelé másznak az alpesekre, melyeknek alján voltak ők.

— Ha sikerül az alpesek magas régióiba feljutnunk, oda hol a hóvirág terem, akkor minden veszélyen tul leszünk. Az alpesek csucsaira nem hatol föl az ellenség, — szólt a leány.

— Hát csak kapaszkodjunk felebb, — szólt a hadnagy; — ha csak néhány óráig is látatlanul vonulhatunk fölfelé, akkor nem tarthatunk többé az ellenségtől.

Igy haladt Marina egy gyalog ösvényen a két katonával felfelé.

Nehány percz mulva kiértek az erdőből s kopár, szirtes magaslatra jutottak. A gyalogut eltünt s csak a jószerencsére bizva magokat kapaszkodtak felebb a mindig meredekkebbé vált hegyre. Egy óra mulva csodálatos alaku sziklatömegek közé jutottak, hol egy barlangot fedeztek fel, melynek azonban oly szük nyilása volt, hogy csak nagy ügygyel-bajjal lehetett azon bevonulni.

A katonák betekintettek abba, és ugy találták, hogy az kielégitő menhelyül szolgáland nekik. Elhatározták, hogy másnapig ott maradnak, abban a reményben, hogy azalatt majd talán elvonul arról a tájról az ellenség és ők nyugodtabban folytathatják utjokat.

Pferschner mohot gyüjtött a barlang közelében, hogy puha fekhelyük legyen; Schmiedburg pedig egy rakás követ hordott össze, közel a barlang nyilásához, hogy ezt veszély esetében berakhassák.

Azonban a veszély gyorsabban jelentkezett, mint gondolták.

Lent a völgyben nagy elevenség volt.

Harczfiak rohantak elő minden oldalról, s már az ágyuzás is megkezdődött. Csakhamar azt a kellemetlen észlelődést is tették, hogy egész sereg katonaság vonul felfelé, a legnagyobb rendetlenségben ugyan, az alpesekre. Már messziről látni lehete, hogy ezek vörösingesek, kik a nagyobb hadcsapattól elvágatva a magaslatokon kerestek menedéket.

Most már nem maradt egyéb hátra, mint a barlang nyilását berakni és a dolgok további fejlődését nyugodtan várni be.

Az olasz katonák oly közel jártak a barlanghoz, hogy még egymást biztató kiáltásaikat is hallani lehetett.

E sziklacsoportozat csalhatta őket oda, mert szükség esetében szilárdabb védhelyet találhattak ott, mint a kopár hegyoldalban. Ugy látszott azonban, hogy az ellenfél nagyon nyomukban volt, mert már lövöldözni is kezdtek. Azonban ezt csakhamar félbehagyták, de a barlangban vonultak nagy bosszusággal hallák még mindig a beszéd zaját, miből azt gyaniták, hogy ezek állást foglaltak ott.

Hejh szerette volna az a két császárvadász, ha földijei egészen odáig fölhatolhattak volna; — mindjárt megszünendett akkor minden aggályuk és félelmük.

Schmiedburg dühös volt, hogy az olasz katonaság nem akart helyéről tágitani. Oly közel táboroztak ők az eltorlaszolt barlangtól, hogy dalaikat is tisztán ki lehetett venni. Tájbeszédük után itélve bergemóiak lehettek, kiktől félniök kelle, mert e durva hegyi nép bizonynyal nem kimélte volna őket, ha hatalmukba esendettek.

A helyzet hovatovább veszélyessé vált. Az olaszok egyike a barlang nyilása előtt fölhalmozott köveknek veté a hátát, minek következése az lett, hogy néhány ezek közül legördült és lyuk képződött, ugy hogy a barlangból jól ki lehetett látni. De az olaszoknak eszük ágában sem volt, hogy vizsgálatot tartsanak.

Nehány lépésnyire a barlangtól tüzet raktak s körülülték azt.

(Folyt köv).

A nagyszerü feladat kezdeményezésénél állunk még most, az alapzatot teszi le a nőegylet egy messzekiható, nagy horderejü és fontosságu intézményre nézve. — A nemes czél és törekvés e szép eredményének tanujelénél a midőn a köszönet és hála a nőegylet derék tagjait általában illeti, a nőegyleti elnökség és választmány tisztelt tagjainak nemes buzgalmát hirdeti ez intézet előállása, mint a kik az emberbaráti szeretettől lelkesülten, a női jellem egyik kiváló sajátsága és legszebb vonása, a szenvedők iránti könyörület érzületétől áthatottan, fölkeresték a rokon lelkeket hogy siessenek áldozataikat e nemes és magasztos czélra fölajánlani és meghozni. Itt áll tehát berendezve és fölszerelve az intézet, mint tanujel és emléke a debreczeni nőegylet buzgalmának, önzetlen és áldozatkész emberbaráti szeretetének. Maga ez épület e helyiség pedig, melyben ez intézet ideiglenes lakozását nyerte, hirdeti az e czélra azt felajánlott Veres Lászlóné urhölgy ő nagyságának az elhagyatott árvák iránti rokon érzelmét és melegen érző lelkületét.

Fogadják az elismerés méltó koszoruját a szenvedő emberiség nevében, a küzdő és tettre kész tagjai a nőegyletnek, tisztelt választmányának, a gondos és éber figyelmü fáradhatlan buzgalmu méltóságos elnökséggel és alelnökökkel együtt, s azon könnyek, melyeket ez intézet jótékonysága áldásainál fogva fölszáritand az árvák busongó és aggódó arczairól, az a nemes öröm melyet érezni kell az emberbarátnak midőn a rohanó árfolyam habjai közül életet mentett meg a társadalomnak és emberiségnek, az a tiszta érzület és elégültség, mely áthatja lelkeinket minden nemes munka bevégzése után, legyen jutalmok és osztályrészök, ugy családi mint társadalmi életökben.

Az árvák feletti gondoskodással és örködéssel megbizott felügyelönő fogadja a gondja alá bizott gyermekeket szeretettel és figyelemmel, igyekezzék azoknak éltét, kik felett oly hamar borussá vált a láthatár, puszta és kietlenné lett e nagy világ, a figyelem és gondozás áldásai által megvidámitani és kellemessé tenni. Nagy felelősség terhe nehezül itt reá! mert ezen intézetnek csak akkor lesz élete, ha ön felügyelönő! hivatását és feladatát a tettreteljes mértékben betöltendi, más különben a czélt elvetve csak sanyaru tengéletre lehet kilátás.

De teljes tudatában annak, hogy önhivatását felfogta egész nyugodtsággal teszi ez ünnepélyes alkalommal kezei közé le a nőegyleti elnökség és választmány ez árvaház vezetését. Legyen ennek őrangyala, védője és éltető szelleme! A tiszta öntudaton kivül jutalmazni fogja önt az elismerés, az árvák hálája, és az emberiség köszönete.

És te intézet, a haladás és kor intve figyelő szózatát követve, az évek sorával együtt nagyobbodjál és növekedjél, hogy jótéteményeidet minél többekre kiáraszthasd. — Örködjék feletted a gondviselés, és az emberszeretet nemtő szelleme!!

Mi pedig távozzunk el a nőegylet emberbaráti szeretete által emelt ezen emlékjeltől, azon lelkünk mélyében élő ohajunknak adva kifejezést, hogy a debreczeni nőegylet derék tagjait, annak nagyérdemü választmányát s páratlan buzgalmu elnökségét a bölcs gondviselés, emberszeretetökben, önzetlen áldozatkész hajlamukban sokáig tartsa meg és éltesse! Éljen s boldoguljon e nemes város! ennek minden szép és nemesért lelkesülni tudó hölgyközönsége!!!

Debreczen, 1870. jul. 3.

Tóth Sámuel, m. k.

Ujdonságok.

* **A mai városi közgyülésen** olvastatott **Kerekes József** főjegyző lemondása, mire az északkeleti vasutigazgatóságnál vállalt állomása adott alkalmat.

A közgyülés őszinte sajnálkozással vette tudomásul e lemondást, mivel Kerekes József, — ki szülővárosában 1861-ben s az 1867-ik évi tisztujitás óta müködött mint főjegyző, ezen időn keresztül, mely a megpróbáltatások nehéz időszaka volt, nemcsak kitünő tollával, s sokoldalu ismeretének és erélyének a közügyekre nézve értékesitésével hiven teljesité tisztviselői kötelességét, hanem mint tántorithatlan szabadelvü politikai jellem egyike volt azoknak, kik kiváló tehetségöket, honfiui hüségöket nem adták el a hatalomnak, inkább türtek, szenvedtek; guny, gyülölet és rágalmazás jutott bár osztályrészéül, de az önérzet, a hazafiui jellem e legszebb jutalma, jótevő vigaszul maradt meg viharedzette élete számára!! A közgyülés jegyzőkönyvbe rendelte igtattatni a távozó férfiu érdemeinek elismerését s reményét fejezte ki, hogy — a lemondólevélben foglalt igéretéhez képest — a közhaza érdekeiért lelkesültsége mellett szülőföldje iránti ragaszkodását továbbra is megőrzendi kebleben. — Egyuttal kimondatott, hogy a főjegyzői állomás betöltése a julius 20-ikára kitüzött közgyülésben fog eszközöltetni, a mikor az adópénztári és ellenőri megüresedett állomásokra is megejtetnek a választások.

* **A rendőrkapitány** ezután, az igazságügyminister leirata folytán, a törvény rendeletéhez képest, mint a közgyülés által felhatalmazott főbirói helyettes fog működni.

* **A helybeli országos vásárügyek** (országos vásáraink virágzóbb állapotba hozása, vásártér, iránti intézkedés sat.) tárgyában Telegdi László által beadott inditvány alapján a főkapitány elnöklete alatt küldöttség neveztetett ki, mely inditványozót is magában foglalja.

* **A debreczeni tanitóegylet** folyó hó 6-dikén d. u. 4 órakor Békési Péter elnök miklósutczai lakásán tartja első közgyülését, a melybeni részvételre pályatársaink, s az ügybarátai tisztelettel felkéretnek.

Hajdu István,
egyleti aljegyző.

* **Hálás** szivvel nyilvánitom a legforróbb köszönetemet a debreczeni dalárdának azon szives készségéért, melynélfogva elhalt szeretett jó hugom végtisztességtétele diszét f. hó 3-kán szabatosan előadott gyászénekeivel emelni kegyeskedett. Fogadja a mélyen tisztelt elnök Komlóssy Imre ur, igazgató sz. Nagy Károly ur, énektanár Pozorszky Ágoston ur, valamint fogadják a működő dalárdai tagok egy megszomorodott család ismételve nyilvánitott hálás köszönetét felejthetetlen szivességükért. Debreczen 1870. jul. 6-kán.

Almássy Ignácz.

* **A debreczeni** „gazdasági egyesület“ e folyó évi julius hó 9-ik napján délelőtt 9 órakor a ref. egyház tanács teremében választmányi gyülést tart. Tárgya a nagyváradi aratógép versenyen való képviseltetés iránti intézkedés leend.

* **A kertészeti egylet** részéről 1870. évi julius 9-én szombaton, délután 4 órakor, a czegléd-utczai csarnokban választmányi ülés fogván tartani, ezen alkalomra a t. cz. tagokat tisztelettel meghivom.

Tárgyak: gyümölcs kiállitás-, az őszszel eladandó csemeték árának meghatározása stb.

Debr. 1870. jul. 5. Simonffy Imre,
egyleti elnök.

— **Sürgönyforgalom** jul. 5-én a helybeli m. k. főtávirdai állomáson. A pénztárnál felvétetett sürgöny 62, megérkezett és kézbesitetett. 52, felvett 228, kiadatott 228 darab, összesen 570.

1870. jun. 1-től 30-ig a pénztárnál felvétetett sürgöny 1884 db. megérkezett és kézbesitett 1865 db. felvett 5164 db. kiadott 5164 összesen 14,077 db. Dobrovszky.

Meghaltak. jun. 29. Cs. u. Jóna Juliánna l. Jul. 3 bet. aszkórban. 30. Cz. Németi András f. András 10 hó. hagymázban, Cs. u. Bánki Istvánné Papp Sára 75 é. szélhüdésben, P. Kardos Károlyné Kerezsi Zsu. 57 é. tüdől. V. Sárai József 19 é. tüdősorv. jul. 1. Cs. u. Kovács Péter f. Ferencz 3 hó. béll. közkórh. Kiss Mátyás 38 é. rángg. Cs. u. özv. Szabó Sándorné Bádi Rebeka 68 é. tüdőv. H. u. Erdős János f. Ferencz 1½ é. bélsorv. V. u. Fogarasi György l. Zsu. 11 hó. sorv. 3. Cs. Erdei Istv. l. Juliánna 5 hó. bélsorv. P. u. Bányai Istvánné Angyalosi Rebeka 71 é. szélh. 4. H. Zöldi Jul. f, Ignácz 1 és fél é. rángg. Cs. Kovács András f. And. 2 és fél é. agylobb. Cz. u. Szabó Ist. l. Erzs. 1 és fél é. hasm. 5. H. Diószegi Sánd. l. Jul. 5 hó. béll. H. Fodor Gábor f. Gábor 9 éves vizkórban.

Országgyülési értesitő.

A képviselőház ülése jul. 5-kén.

Elnök: Somssich; ministerek közül jelen: Rajner. Több kérvény adatik be. — A központi bizottmány jelentése, mely a belügyministerium póthitele iránti tjavaslatot elfogadja, kinyomatik. A ház ezután áttér napirendre, a törv. törvjavaslat feletti általános vitára. Tanárky Gedeon 4 csoportra osztja a törv. javaslat megtámadóit, u. m. a nemzetiség képviselői, az elméleti politikusok, a dogmatikusok, kik a következményekre nem gondolnak és a pártemberek. Mocsonyiról azt mondja, hogy nem marad az elméletnél, hanem gyakorlati czélja van; Mocsonyi elmélete boriték, melyben egy váltó van, mit mi elfogadni tartoznánk, elvtársai nem tudják mi van a váltón, de szeretnék, ha mi azt mégis elfogadnánk.

De — ugymond — Magyarország egysége semmi izgatás folytán meg nem dönthető. — A 2-dik csoport képviselője Irányi, ki az általános szavazatot akarja behozni, mi azonban köztársaságban lehető, de örökös monarchiaban nem. — A 3-ik csoportot teszi a szélbal, mely egy embernek hisz, ennek hitelveit követi, s hazaárulónak tart mindent, ki őket nem követi. Ezen irányt sem követheti. A 4-ik csoport méltánylatot érdemel, a párt-érdek gyakran ugyanazonos lehet a szabadság és alkotmány érdekével; de a mi pártjaink roszul vannak szervezve, egyrésze lehetlenséget akar, s alkotmányon kivül áll. A többség e javaslatot nem pártszempontból itéli meg. Azután védi a tjavaslatot az ismert indokokból. — Mocsáry L. azt tartja első kérdésnek: van-e alapos ok arra, hogy azon intézmény, mely századokon át alkotmányunk bástyája volt, elvettessék? Akár reformerek, akár radicalisok, egy czélt kell szemünk előtt tartani, hogy ne engedjük, miképen közéletünk kisérletek gyülhelye legyen. Azt mondják, hogy a törvényhatóságokat össze kell egyeztetni a parlamentarismussal; igaz, elméletileg helyes ez; de sajátságos viszonyaink közt nem alkalmazható; mert a dualisticus helyzethez képest, parlamentünk sohasem vonja feleletre a kormányt, ha az több áldozatot hoz a közös ügynek, mint az ország érdekeinek.

A parlament nálunk sohasem lesz képes ellenállni a szomszéd-támadásainak; azért tehát erős önkormányzatra van szükségünk a törvényhatóságokban, hogy a kormány azokra hivatkozhassék. Azután részletes birálatába s czáfolásába bocsátkozik a tjavaslat elveinek.

Ezután Tréfort Ágoston szólt: elismeri a hiányokat, de ezen majd lehet segiteni. Huszár Imre: az állitólagos reform az 1849-dik évre következett cs. patensek folytatása; a javaslat 17. 54. és 58 §§-ai minden törvénykönyvnek szégyenpontjait képezik. A javaslat elvetését kivánja. Petrovay Á. ő centralista, a hol szabadsajtó és parlamentarismus van, ott nem lehet félni a centralisatiótól.

Ghyczy K. A községi autonomia a megye által, a megyéé pedig a belügyminister által semmisittetik meg. Ha igaz azon állitás, hogy a kormány barátja a törvényhatóságoknak, ugy az önkormányzat a kormány ölelése alatt fog összeomlani. Az öszpontositást azért szereti a kormány, hogy egy egy titkár tollvonására az egész országban egyformán mozogjon a közigazgatás; mig az önkormányzat mellett a helyi érdekek megvédetnek a közérdek sérelme nélkül.

Az öszpontositási rendszer alatt nyögő államokban a polgár közönyösen nézi az állam veszélyeit, mint mi is néztük Solferino és Sadova napjaiban; ily helyen nem fejlődhetik ki a közszellem. Az önkormányzat rendszeréből kifejlődött honfiui szellem mentette meg a hazát mindig nagy veszélyektől! Veszély idején a nemzet átkosan fog visszaemlékezni a többség müködésére sat. (Élénk éljenzés.)

Fővárosi értesitő.

** Ó-Budán a dunagőzhajózó társaság gyarmatot alapit munkásai számára. Eddigelé husz emeletes házat terveznek s erre már kikérték a városi bizottmány beleegyezését.

** A komlótermelési kézikönyvre hirdetett pályázat befejeztetett. A beérkezett pályamunkák közül a 300 ftos dij Papi Balogh Péter pályamüvének itéltetett oda.

** Szinházi hirek. A nemz szinház főzeneigazgatója — irja a „Főv. L.“ — levelet irt Wagner Richárdnak a „Tannhäuser“ szinrehozatala ügyében. Többi közt felkérte arra, hogy a Vénus-hegy nagy jelenetét nálunk is ugy hozhassák szinre, a mint azt Wagner R. Páris számára ujra átdolgozá. A zeneköltő ez óhajtásra azt válaszolá, hogy ő e részletet sem Bécs, sem Berlin számára nem engedé át, mivel teljes sikeréhez csak ugy van bizalma, ha arra az ő személyes vezetése alatt készülnek el. Kilátásba helyezé azonban, hogy eljön Pestre, hol akkor a „Tannhäuser e nagy jelenetét ép oly fényben láthatják, mint a hogy a párisiak látták. Valószinü ennélfogva, hogy a nemzeti szinház meg fogja őt hivni a próbákra és előadásra, s ha eljön, bizonyára nemcsak e dalmüi előadás, hanem más zenei ünnepélyek, hangversenyek stb. élvezeteiben is fog részesülni a fővárosi közönség. — A Feleki pár a szünidő alatt a budai szinpadon fog vendégszerepelni. A nemzeti szinháznál tervezett uj épitkezés a szinpad mellett hátul tüzrendőri tekintetből nem hagyatott jóvá; hanem a helyett a szinpadi bejáratnál egy üvegcsarnok fog épittetni, mi által a légvonat kisebbittetik. — Császár Miklós a budai szinház volt derék tagja a szegedi szintársulat müvezetője lett. — Boer Emma k. a. legközelebb történendő vendégszereplését a budai szinpadon Gauthier Margittal kezdi meg.

** A honvédlovasság szolgálati szabályzatának kidolgozására egy bizottság ült össze Pongrácz ezredes elnöklete alatt.

** Az orsz. tébolydában naponként napra nagyobb lesz az elmebetegek száma. Az intézet 500 patiens számára van kiállitva s már e napokban 490 beteg volt benne elhelyezve. A mult évben ez intézet összes kiadása volt 79,849 ft 42 kr. az ellátási dijak fejében bejött összeg pedig 12,457 ft 12 kr volt.

** Apró hirek. Julius 3-kán éjjel a kerepesiut 25. számu háza udvarának hátsó részében tüz ütött ki, de csakhamar eloltotta a korán érkezett tüzoltó testület. — Mult szombaton este az üllői ut 30-ik számu ház kapujában egy csecsemőt találtak kitéve. Szülői nyomoztatnak.

Belföldi hirek.

*** A jolsvai fürdő. Gömörmegyében Jolsva mellett régebben van elhanyagolva egy gyógyvizforrás, mely — a tapasztalat szerint — a csuz és köszvénybetegnek gyógyulást ad. A város elhatározta, hogy e meleg forrás közelében fürdőépületet emel, a határozatot meglepő gyorsasággal érvényesitette is. Nevezetes még e hely arról is, hogy a kevésbbé tehetősek ingyen találtak itt minden ellátást, még orvoslást is. A rendes vendégek részére is oly méltányos árak vannak szabva, hogy az valóban páratlan; egy vendégszobáért 24 órára 40 krt, egy kádért 20 krt kell fizetni. Ily czélszerü intézkedések szép jövőt biztositnak a fürdő számára.

*** Torontálmegyéből irják: Neusin szerb község g. n. e. templom atyja a mult junius 19-én Csákovára vásárra menvén, ugyanazon éjjel az ablakon keresztül rablók törtek házába s a felügyelete alatt állott templom pénzét (mintegy 760—70 frtot) elrabolták. A hivatalos nyomozás csakhamar megindult, azonban a befogott gyanus egyénekből napokig semmit sem lehetett kicsikarni (mint később kisült, nem is azok voltak a tettesek.) A megyei biztosnak ekkor egy jó gondolata támad. A rablók ugyanis a rablás szinén egy bunkósbotot hagytak: fogja tehát a corpus delictit s megy vele egyenesen az iskolába, hol az apró — szerb múzsasereg egybegyülve volt. Ott fölmutatja a botot s igy szól a gyermekekhez: „Aki meg tudja nevezni ennek a botnak a gazdáját, kap egy krt!“ — Rögtön találkozott nem egy, hanem három, aki jelenté, hogy ismeri a botot, s mind egyformán azt mondá, hogy az az árendás kocsisáé. Megvolt a fonál; mert a mint a megnevezett kocsist vallatás alá vették, mindjárt kimondta, hogy ő is ott volt. Ezenkivül még sógorát vallotta be, mint a kinél a pénz van. Ennek nyomán aztán most tovább folyik a vizsgálat a helyes irányban. Az előbb gyanuba vetteket természetesen szabadon bocsáták.

*** Halomra földet. Egervártt egy telkes gazda elhalván, minden ingatlan vagyonát végrendeletileg volt földes urának Széchenyi János grófnak hagyományozta.

*** A Maros gőzöse. Egy sószállitó egyén gőzhajót készitett a Marosra, e járműre csak hat ember fér, s már a jövő héten megkezdi utját.

Külföld.

— **A franczia** törvényhozógyülésben junius 30-án az ujonczilleték tárgyában fölmerült viták alkalmával, Ollivier nyilatkozata, melyben Poroszország Sadovájával hasonlitá össze a népszavazat utjáni győzelmet, a kormánypártiakat sem elégitette ki. A Rappel találólag jegyzi meg erre, hogy a szegény pecsétőr, miután előbb Constant Benjaminnal, Marsignackal és Perier Kázmérral hasonlitá össze, mint belső Bismarck (Bismarck de l' Interieur) akarja magát feltüntetni, pedig alárendelt Polignacnál nem egyéb. — Thiersnek ez alkalommali beszéde, melyben a kormány részére nyilatkozott, s Poroszország ellenében hangsulyozta Franciaország harczkészségének szükségét, — különösen feltünő volt a kormányhoz közeledése miatt. Párisi körökben azon nézet merült fel, hogy Thiersnek a jelen, vagy a legközelebbi ministeriumba belépte nem látszik lehetetlennek. — A Libertétől julius 1-én Girardin megvált; mint egy párisi lap megjegyzi, benne és Duvernoisban a császári sas két legjobb tollát veszti el.

— **Berlinben** azon hir terjedt el, mit azonban csak a „Börz. Zeit.“ koholmányának tartanak, hogy Napoleon látogatást tenne a királynál, viszonzásul a király és a czár által 1867-ben Párisban tett látogatásért. — Bismarck amerikai lapok szerint Washingtonba akar menni, egészségi tekintetekből.

— **Hamburgban** folyvást félnek az ott junius 29-től jul. 1-ig tartott munkásmozgalmak megujulásától. Emlitett alkalommal a munkások gyülése és a rendőrség közt összeütközések történek ki; a rendőrség szétverte a gyülést; 7 nagyobb sebesülési eset adta elő magát; s a nyugtalanság másnap ismétlődött, midőn a nyugtalankodók közől mintegy 80-an befogattak.

— **Az orosz czár** utazásáról azt beszélik, hogy az udvari kocsi előtt, mely a czárt viszi, szakadatlanul erősen fegyverzett, rovolverekkel és törökkel ellátott kozákok őrködnek, s a csár háta megett egy dühös eb vigyáz. Petersburgból a főrendőrmester Trepoff egész legio rendőrrel érkezett oda, hogy a czár személybiztonsága feletti őrködést átvegye. A Varsó városától vett s azelőtt elfogadott báli meghivást visszautasitá a czár egészségi tekintetekből. Az Albrecht herczegnek adott érdemrend annak ellensulyozására volt kitalálva, hogy a Vilmos porosz királynak adott hasonló kitüntetés Ausztria elleni demonstrationak tekintetett.

— **Belgiumban** az ujonan alakult ultramontan ministerium, Anethan báróval élén, a kamrákat julius 31-ig elnapolja. Programmját még nem tette közzé.

Legujabb.

— Madrid, jul. 4. A ministertanács Hohenzollern herczegnek, ki a koronát elfogadta, trónjelöltségét ma este fogja megvitatni.

— Páris, jul. 5. Az „Univers“-nek egy római távirata megerősiti, hogy a csalhatatlanság fölötti vita 60 szónoknak egyhangu elállása folytán berekesztetett.

— Róma, jul. 4. Az alkudozások egy Rómában felállitandó olasz consulatus iránt eredmény nélkül maradtak.

Páris, jul. 4. A spanyol követség, mely a hohenzollerni herczeghez utazik, az itteni követ báró Werther által fogadtatott.

Mind a „Presse“ mind a „Liberté“ igen ingerült czikkeket hoznak Poroszország ellen.

Grammont hg állitólag mind a spanyol mind az északnémet szövetségi követtől felvilágositásokat kért a hohenzollerni herczeg jelöltségét illetőleg.

Mint hallatszik, a kamarában erre vonatkozólag legközelebb interpellátió fog tétetni.

Páris, jul. 5. A lapok kivétel nélkül komolynak tekintik a spanyolországi eseményt. A „Constitutionnel“ egy czikke emlékeztet az annak idején elterjedt volt hire, hogy a spanyol forradalom fejei Bismarck által inspiráltatnak, a czikk következőleg fejeztetik be: „Ha mégis mégis, hogy a hohenzollerni herczeg a trónt elfogadta, ugy jelöltségének legkisebb hátránya az, hogy Európát nyugtalanitja, de előreláthatólag egy uj spanyol polgárháboru komoly veszélyétől kell tartani.

— Bukurest, jul. 4. A senatusban Plagino elnökké, és Choescu s Veisa alnökké választattak.

Közgazdászat.

Debr. jul. 5-én tartott hetivásár közép ár: 1 mérő buza 4 ft 30 kr, kétszeres 3 ft 10 kr, rozs 2 ft 50 kr, árpa 2 ft 40 kr, zab 2 ft 40 kr, tengeri 3 ft, köles 3 ft 60 kr, kása 6 ft 40 kr, 1 zsák burgonya ó 2 ft 20 kr, 1 mázsa szalonna 27—29 ft, 1 m. háj 32—34 ft.

A baromvásár igen nagy volt, szarvasmarha valamint ló is sok adatott el.

Időjárásunk meleg, tiszta napfényes.

Bécsi tőzsde, jul. 6. Cs. arany 5.81. ezüst 118.90

Felelős szerk. s kiadótulajd. **Oláh Károly.**
Szerkesztőtárs: **Borostyáni Nándor.**

HIRDETÉSEK.

Épités-árlejtési hirdetmény.

A nyiregyházi m. kir. dohánybeváltó hivatali háznak teljes kiépittetése

elhatároztatván, erre nézve ezennel **pályázat hirdettetik.**

Az épitkezési költségek költségvetésileg következőleg vannak előirányozva:

a kömivesmunka	3592 frt 94 kr,
az ácsmunka	2070 frt 33 kr,
a cserépfedőmunka	274 frt 49 kr,
a bádosmunka	89 frt 92 kr,
az asztalosmunka	553 frt — kr,
a lakatosmunka	647 frt 98 kr,
az üvegesmunka	68 frt 85 kr,
a mázolómunka	499 frt 32 kr,
öntöttvasnemüek	147 frt — kr,
összesen	7943 frt 83 kr.

Ezen f. évi október hó végeig okvetlenül befejezendő épitkezés biztositása tekintetéből a debreczeni m. kir. dohánybeváltó felügyelőség hivatalos helyiségében

folyó 1870. évi julius 25-én

versenytárgyalás fog tartatni, melynél az előirt kellékekkel ellátott irásbeli ajánlatok fenérintett napon **déli 12 óráig** elfogadtatnak.

A többi ajánlati és szerződési föltételek, továbbá az épitési terv az előirányzat és költségvetéssel együtt az árlejtési határidő alatt a szokásos hivatali órákban, a nevezett m. kir. doh. bevál. felügyelőségnél megszemlélhetők.

266. 2—3

Budán, julius 3-án 1870.

A m. kir. pénzügyministeriumtól.

Cs. kir. szab. tiszavidéki vasuti MENETREND.

1870-ik évi Április 5-től kezdve további rendeletig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

		óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.
Bécs	ind.	8	—	este	7	30	reg.			
Pest	„	6	34	reg.	5	18	este			
Czegléd	„	9	39	„	8	—	„			
Szolnok	„	10	37	„	9	8	éjjel			
Püsp.-Ladány	„	1	33	délu	12	21	„			
Debreczen	„	3	5	„	2	30	reg.			
Nyiregyháza	„	4	35	„	4	24	„			
Tokaj	„	5	31	esto	5	50	„			
Miskolcz	„	7	24	„	8	20	délc.	2	45	d u
Kassa	érk	9	56	„	12	33	délu	5	36	„

II. Bécs és Pestről Arad felé.

		óra	perez	naprasz	óra	perez	naprasz
Bécs	ind.	8	—	este	7	30	reggel
Pest	„	6	30	reggel	5	18	este
Czegléd	„	9	24	„	8	10	„
Szolnok	„	10	16	délelőtt	9	47	éjjel
Mező-Tur	„	11	29	„	11	40	„
Csaba	„	1	9	délután	2	36	reggel
Arad	érk.	2	52	„	5	11	„

III. Bécs és Pestről Nagyvárad felé.

		óra	perez	naprasz	óra	perez	naprasz
Bécs	ind.	8	—	este	7	30	reggel
Pest	„	6	34	reggel	5	17	este
Czegléd	„	9	39	„	8	—	„
Püsp.-Ladány	„	2	7	délután	12	40	éjjel
B.-Ujfalu	„	3	7	„	2	17	reggel
Nagyvárad	érk.	4	15	„	4	8	„

IV. Kassáról Pest és Bécs felé.

		óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.	óra	pr.	napr.
Kassa	ind.	5	21	reg.	10	15		3	28	d u.
Miskolcz	„	7	55	„	2	55	délu.	7	19	est-ér.
Tokaj	„	9	37	„	5	27	este			
Nyiregyháza	„	10	39	„	7	3	„			
Debreczen	„	12	19	délb.	9	54	éjjel			
Püsp.-Ladány	„	1	57	délu.	11	57	„			
Szolnok	„	4	39	„	4	16	reg.			
Czegléd	érk	5	33	este	5	35	„			
Pest	„	8	40	„	8	40	„			
Bécs	„	6	18	reg.	6	42	este			

V. Aradról Pest és Bécs felé.

		óra	perez	naprasz	óra	perez	naprasz
Arad	ind.	12	26	délután	8	47	este
Csaba	„	2	7	„	11	23	éjjel
Mező-Tur	„	3	43	„	2	15	„
Szolnok	„	5	—	„	4	31	reggel
Czegléd	érk.	5	48	este	5	50	„
Pest	„	8	40	„	8	40	„
Bécs	„	6	18	reggel	6	42	este

VI. Nagyváradról Pest és Bécs felé.

		óra	perez	naprasz	óra	perez	naprasz
Nagyvárad	ind.	11	—	délelőtt	8	12	este
B.-Ujfalu	„	12	—	délben	9	50	„
Püsp.-Ladány	érk.	12	55	délután	11	15	éjjel
Czegléd	„	5	33	„	5	35	reggel
Pest	„	8	40	este	8	40	„
Bécs	„	6	18	reggel	6	42	este

A közállomásokról indulás ideje, minden pályaudvaron a kifüggesztett részletes menetrendben van kimutatva.

Pálya-csatlakozások:

I. Aradon: A) A Czeglédről reggeli 5 óra 11 p. r. megérkező vonat, a Károly-Fehérvárra reggeli 6 óra 12 p. r. induló vonathoz. — B) A Károly-Fehérvárról délelőtt 11 óra 50 perczkor megérkező vonat a Czeglédre délután 12 óra 26 perczkor induló vonathoz.

II. Püspök-Ladányban: A) A Czeglédről délutáni 1 óra 8 perez és Kassáról 1 óra 32 perczkor megérkező vonatok, a Nagyváradra délután 2 óra 7 perczkor induló vonathoz. — B) A Czeglédről éjjeli 11 óra 57 percz és Kassáról 11 óra 31 perczkor megérkező vonatok, a Nagyváradra 12 óra 40 perczkor éjjel induló vonathoz. — C) A Nagyváradról délután 12 óra 45 perczkor megérkező vonat, a délutáni Kassára 1 ója 33 percz és Czeglédre 1 óra 57 perczkor induló vonatokhoz. — D) A Nagyváradtól éjjeli 11 óra 15 perczkor megérkező vonat, az éjjel Czeglédre 11 óra 37 percz és Kassára 12 óra 21 perczkor induló vonatokhoz

III. Miskolczon: A) A Czeglédről délután 7 óra 4 percz és Kassáról 7 óra 19 perczkor megérkező vonatok, a Pest és Hatvan este 8 órakor induló vonathoz. — B) A Kassáról reggeli 7 óra 55 percz és Czeglédről 7 óra 25 perczkor megérkező vonatok a Hatvan és Pestre reggel 8 óra 15 perczkor induló vonathoz. — C) A Pest és Hatvanról reggel 7 óra 25 perczkor megérkező vonat, a Czeglédre 7 óra 55 percz Kassára 8 óra 20 perczkor reggel induló vonatokhoz. — D) A Pest és Hatvanról d. u. 2 órakor megérkező vonat, a Kassára 2 óra 45 percz és Czeglédre 2 óra 55 perczkor elinduló vonatokhoz csatlakoznak. 3. 28— **Az igazgatóság.**

Debreczen. 1870. Nyomatott a város könyvnyomdájában.